

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Za Dašice zdravější, z.s.**, sídlem Družstevní 473, Dašice, zastoupený Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem, sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. MZP/2018/550/1533, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 13. 10. 2021, č. j. 52 A 12/2019-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Krajský úřad Pardubického kraje jako orgán ochrany ovzduší (dále jen „krajský úřad“) vydal dne 25. 6. 2007 rozhodnutí, kterým k žádosti společnosti KATAFORESIS CZ, s.r.o. povolil trvalý provoz velkého zdroje znečišťování ovzduší: „*Kataforesní linka v Dašicích a úpravy technologie spočívající v instalaci zařízení na likvidaci pachů obsažených ve výstupních plynech polymerizační pece*“ (dále jen „kataforesní linka“). Toto povolení, včetně

rozhodnutí žalovaného o odvolání, zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 3. 2011, č. j. 8 A 165/2010-162, s odůvodněním, že záměr kataforesní linky nebyl posouzen podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále též „zákon č. 100/2001 Sb.“).

[2] Krajský úřad následně rozhodnutím ze dne 26. 5. 2010 opětovně povolil [dle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon č. 86/2002 Sb.“ nebo též „starý zákon o ochraně ovzduší“)] trvalý provoz kataforesní linky. Toto povolení, včetně rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 20. 5. 2011, zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 6 A 256/2011-162, z týchž důvodů, neboť záměr kataforesní linky nebyl jako celek posouzen podle zákona č. 100/2001 Sb.

[3] Krajský úřad poté řízení o žádosti zastavil usnesením ze dne 24. 3. 2017, neboť žádost se s ohledem na změnu právní úpravy stala bezpředmětnou. Zákon č. 86/2002 Sb. byl s účinností od 1. 9. 2012 nahrazen novým zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon č. 201/2012 Sb.“ nebo též „nový zákon o ochraně ovzduší“). Podle nové právní úpravy byl provozovatel linky povinen požádat o změnu povolení provozu nebo o nové povolení do dvou let od nabytí účinnosti zákona č. 201/2012 Sb. (§ 41 odst. 5 tohoto zákona).

[4] V mezidobí krajský úřad rozhodnutím ze dne 5. 5. 2011 povolil změnu stavby kataforesní linky z důvodu její ekologizace v řízení, jehož byl žalobce účastníkem a kterému předcházelo zjišťovací řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se závěrem, že záměr nemá významný vliv na životní prostředí, a tedy nebude předmětem posouzení (EIA) podle zákona č. 100/2001 Sb. Po realizaci povolené ekologizace kataforesní linky krajský úřad rozhodnutím ze dne 25. 4. 2014 povolil zkušební provoz kataforesní linky, schválil provozní řád a stanovil podmínky jejího provozu.

[5] K nové žádosti provozovatele linky (podané podle nového zákona o ochraně ovzduší) krajský úřad rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/2014/OŽPZ/PI, povolil dle § 13 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb. trvalý provoz kataforesní linky. Žalobce (jako opomenutý účastník) podal proti tomuto rozhodnutí dne 28. 2. 2017 odvolání, které žalovaný s ohledem na marné uplynutí jednorozhodnutí lhůty zamítl jako opožděné (rozhodnutím ze dne 26. 5. 2017, č. j. 534/550/17-Mor). Závěr o tom, že odvolání bylo podáno opožděně, potvrdil Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 28. 3. 2018, č. j. 52 A 62/2017-49. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018-45.

[6] V souladu s § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgány posuzovaly, zda nejsou předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení či pro obnovu řízení. Vzhledem k tomu, že již uběhla lhůta pro zahájení přezkumného řízení dle § 96 odst. 1 správního řádu, avšak odvolání bylo podáno ve lhůtě pro podání žádosti o obnovu řízení dle § 100 odst. 2 správního řádu, bylo opožděné odvolání žalobce posouzeno jako žádost o obnovu řízení ve věci povolení trvalého provozu kataforesní linky (rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/ 2014/OŽPZ/PI).

pokračování

[7] Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2018, č. j. KrÚ 63646/2018/OŽPZ/PI, krajský úřad žalobcovu žádost o obnovu řízení zamítl. K podanému odvolání žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodnutí krajského úřadu dílčím způsobem změnil (z formálních důvodů), v nezměněné části týkající se zamítnutí žádosti o obnovu řízení prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

[8] K důvodu obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu žalovaný uvedl, že požadavek na posouzení vlivů kataforesní linky jako celku na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb. vznesl žalobce již v roce 2010 v řízení o povolení trvalého provozu vedeném podle starého zákona o ochraně ovzduší č. 86/2002 Sb., které bylo ukončeno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010, jakož i v řízení o povolení změny stavby kataforesní linky, ukončeném rozhodnutím krajského úřadu ze dne 5. 5. 2011. Závěry Městského soudu v Praze, který zrušil povolení trvalého provozu kataforesní linky s odůvodněním, že záměr kataforesní linky nebyl jako celek posouzen podle zákona č. 100/2001 Sb., proto nebyl dříve neznámou skutečností. Nemohl být tedy ani důvodem pro obnovu řízení.

[9] Ve vztahu k důvodu pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu žalovaný konstatoval, že s ohledem na řízení, která předcházela řízení o povolení trvalého provozu kataforesní linky ukončeného rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/2014/OŽPZ/PI (jež žalobce požadoval obnovit), měl krajský úřad při rozhodování o povolení trvalého provozu dostatek podkladů, z nichž vyplývala schopnost kataforesní linky plnit na výstupu do ovzduší specifické emisní limity. Rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010, zrušené rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 6 A 256/2011-162, tedy neodůvodňovalo jiné řešení otázky, konkrétně nepovolení trvalého provozu linky. Dle žalovaného tak nebyl naplněn ani tento důvod k obnově řízení o povolení trvalého provozu kataforesní linky.

[10] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal, že kataforesní linka byla v rozporu se závazným názorem Městského soudu v Praze povolena, a v důsledku toho je provozována bez předchozího posouzení vlivů na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb. V řízení o povolení trvalého provozu kataforesní linky, které bylo ukončeno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/2014/OŽPZ/PI (jehož obnovení se domáhá), však žalobce nemohl tuto námitku uplatnit, neboť byl jako účastník opomenut. Žalobce označil rozhodování žalovaného za formalistické, vedoucí k tomu, že závazný právní názor Městského soudu v Praze měl v daném případě toliko akademickou hodnotu. V této souvislosti se neztotožnil ani s názorem žalovaného, že závazný právní názor Městského soudu v Praze spočívající v požadavku na posouzení provozu kataforesní linky jako celku podle zákona č. 100/2001 Sb. není novou skutečností. Žalobce zpochybnil také závěr žalovaného, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010 nebylo podkladem pro rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/2014/OŽPZ/PI, a dále že zrušení prvního rozhodnutí ze dne 26. 5. 2010 Městským soudem v Praze nemohlo odůvodňovat jiné řešení otázky v pozdějším řízení.

[11] Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích žalobu zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud souhlasil se závěry žalovaného, že požadavek na

posouzení kataforesní linky jako celku podle zákona č. 100/2001 Sb. sice byl vysloven městským soudem, avšak sám žalobce vznesl tento požadavek již v řízení v roce 2010. Proto nebyl dříve neznámou skutečností, a tedy ani důvodem pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Krajský soud poukázal na to, že rozhodnutí o povolení trvalého provozu ze dne 26. 8. 2014, č. j. KrÚ 54512/2014/OŽPZ/PI, bylo navíc vydáno podle jiné právní úpravy (nového zákona o ochraně ovzduší), předcházelo mu zjišťovací řízení podle zákona č. 100/2001 Sb. a rozhodnutí o povolení zkušebního provozu. Krajský soud připomněl, že obnova řízení neslouží jako další instance po pravomocném ukončení řízení, ale je mimořádným opravným prostředkem sloužícím výlučně k nápravě pochybení při zjišťování skutkového stavu.

[12] Krajský soud rovněž odmítl, že by rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010 (zrušené rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 6 A 256/2011-162) bylo podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o povolení trvalého provozu ze dne 26. 8. 2014, vydané podle odlišné právní úpravy (nového zákona o ochraně ovzduší).

[13] Zbývajícimi námitkami se krajský soud nezabýval s odůvodněním, že směřují proti zákonnosti rozhodnutí o povolení trvalého provozu ze dne 26. 8. 2014, čímž se žalobce pokouší obejít opožděnost podaného odvolání. Uzavřel, že pro obnovu řízení o povolení trvalého provozu kataforesní linky nebyly v souzeném případě naplněny zákonné podmínky.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[14] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž zopakoval, že rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010 bylo podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o povolení trvalého provozu ze dne 26. 8. 2014. Po nabytí účinnosti nového zákona o ochraně ovzduší došlo k „překlopení“ původního povolení ze dne 26. 5. 2010 do povolení ze dne 26. 8. 2014. Dle stěžovatele neobstojí ani argumentace žalovaného opírající se o provedení zjišťovacího řízení, jehož závěry se týkaly pouze části provozu (čištění odpadních plynů na konci linky). Nemohly tedy nahradit posouzení vlivů na životní prostředí provozu kataforesní linky jako celku. Stejně tak povolená změna stavby a povolení zkušebního provozu se týkaly pouze části linky, nikoli provozu jako celku. Stěžovatel dále uplatnil námitky stran nedostatečnosti spisové dokumentace v řízení, jehož obnovu požadoval. V této souvislosti namítal nepřezkoumatelnost závěrů krajského soudu, který se dle stěžovatelova názoru nevypořádal s tím, jak mohl krajský úřad rozhodnout bez podkladů, resp. na základě podkladů týkajících se pouze části povolovaného provozu. Stěžovatel se domníval, že bez rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010 jako zásadního podkladu nebylo možné vydat rozhodnutí o povolení trvalého provozu ze dne 26. 8. 2014.

[15] Stran hodnocení toho, zda skutečnost, že posouzení vlivů na životní prostředí (EIA) vyžaduje kataforesní linka jako celek, je skutečností dříve neznámou, stěžovatel uvedl, že krajský úřad tuto skutečnost ve svém rozhodování o povolení trvalého provozu v roce 2014 nezohlednil. Proto je nutno ji považovat za skutečnost, která nově vyšla najevo, neboť ji stěžovatel nemohl v původním řízení v roce 2014 jako opomenutý účastník uplatnit. Stěžovatel se podívil nad tím, jak je možné, že krajský soud mohl vědomě vydat

pokračování

rozhodnutí v rozporu se zákonem, tj. s vědomím, že bez posouzení vlivů záměru jako celku na životní prostředí (EIA) bude rozhodnutí nezákonné. Tento přístup podkopává dle stěžovatele důvěru ve správní soudnictví a v existenci právního státu.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti doplnil, že i v případě, kdy by bylo možno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010 považovat za podkladové ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, nemohlo jeho zrušení Městským soudem v Praze odůvodňovat jiné řešení otázky, a to s ohledem na v mezidobí vydaná povolení, na která rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 o povolení trvalého provozu navazovalo. Krajský úřad dle názoru žalovaného nepostupoval v rozporu s právními předpisy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[18] V nyní projednávané věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro obnovu řízení ukončeného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 26. 8. 2014, kterým byl podle § 13 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, povolen trvalý provoz kataforesní linky.

[19] Stěžovatel opírá naplnění důvodů pro obnovu řízení o závazný právní názor Městského soudu v Praze o nezbytnosti posouzení vlivů kataforesní linky jako celku na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., čímž dle stěžovatele vyšla najevo dříve neznámá skutečnost existující v době řízení vedeného v roce 2014, kterou nemohl (jako opomenutý účastník) v tomto řízení uplatnit [§ 100 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Druhý důvod pro nařízení obnovy řízení představuje dle stěžovatele skutečnost, že Městský soud v Praze zrušil rozsudkem ze dne 21. 9. 2016, č. j. 6 A 256/2011-67, rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 5. 2010 o trvalém provozu kataforesní linky, které stěžovatel považuje za podklad pro rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014, vydané v řízení, které požaduje obnovit.

[20] Podle § 100 odst. 1 správního řádu *řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

- a) *vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo*
 - b) *bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,*
- a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování* (pozn.: zvýraznění podtržením doplnil Nejvyšší správní soud).

[21] K prvnímu důvodu obnovy řízení předpokládanému správním řádem vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-79, č. 2144/2010, následující závěry: „Skutečnosti [ve významu dle ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a ustáleného smyslu a účelu institutu obnovy řízení] jsou nepochybně okolnosti skutkového charakteru. Jinými slovy v kontextu celého ustanovení a ustáleného významu institutu obnovy řízení se musí jednat o okolnosti, které nově vypovídají o skutkové stránce věci, neboť k tomuto cíli směřuje mj. i smysl a účel daného institutu i citované právní úpravy.“ Nejvyšší správní

soud zároveň v citovaném rozsudku výslovně potvrdil, že „*právní názor vyjádřený v rozsudku soudu nemůže být skutečností, která nově vyšla najevo, neboť se netýká posouzení skutkových otázek, ale otázek právních*“. Závěr, že obnova řízení jako mimořádný opravný prostředek slouží k nápravě nedostatků týkajících se skutkového stavu věci, potvrzuje také pozdější (ustálená) judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 As 211/2015-69, ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 As 23/2020-46, bod 37 nebo ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 As 14/2020-64, bod 18).

[22] Z hlediska nyní projednávané věci je rozhodné, že právní názor Městského soudu v Praze o nezbytnosti posouzení vlivů kataforesní linky jako celku na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb. představuje právní hodnocení. Posouzení toho, zda konkrétní záměr podléhá posuzování vlivů na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., je nepochybně otázkou právní, která nemůže představovat skutkovou okolnost, a tedy ani nemůže být *dříve neznámou skutečností* ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Pokud tato námitka směřovala proti neexistenci a nedoložení uvedeného posouzení EIA, i v takovém případě krajský soud (ve shodě s žalovaným) správně dovodil, že se nemohlo jednat o *dříve neznámou skutečnost*, neboť stěžovateli byla tato skutečnost známa. Na nutnost posouzení vlivů kataforesní linky na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb. totiž poukazoval již v předchozích správních řízeních.

[23] Ke druhému důvodu obnovy řízení předpokládanému správním řádem Nejvyšší správní soud uvádí, že z § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu vyplývá, že důvody pro obnovu řízení je třeba zkoumat kumulativně podle dvou kritérií, a sice kritéria formálního (zda bylo zrušeno, popř. změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno); a kritéria materiálního (zda zrušené rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování).

[24] Nejprve je třeba odmítnout stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud opřel svůj závěr, dle kterého rozhodnutí ze dne 26. 5. 2010 nebylo podkladem pro rozhodnutí vydané 26. 8. 2014, o to, že prvně uvedené rozhodnutí nebylo uvedeno v soupisu spisu. Takový závěr není v napadeném rozsudku krajského soudu obsažen a nevyslovil jej ani žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Naopak, žalovaný tento závěr výslovně popřel, jak je patrné ze str. 22 odůvodnění jeho rozhodnutí.

[25] Závěry žalovaného vztahující se k důvodu obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu jsou postaveny na nenaplnění formálního i materiálního kritéria. Žalovaný v této souvislosti v rozhodnutí uvedl, že i v případě, kdy by bylo možno rozhodnutí ze dne 26. 5. 2010 považovat za podkladové, nemohlo by jeho zrušení Městským soudem v Praze odůvodňovat jiné řešení otázky. Krajský soud pak v napadeném rozsudku dospěl k závěru o nenaplnění kritéria formálního, neboť rozhodnutí ze dne 26. 5. 2010 vůbec nepovažoval za podkladové rozhodnutí pro řízení vedené v roce 2014, ukončené rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014.

[26] S výše uvedeným právním názorem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Sousloví „*rozhodnutí, které bylo podkladem*“ užívané v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu neznamena jakékoli rozhodnutí, které správní orgán měl v průběhu řízení k dispozici, nýbrž toliko skutečné *podkladové rozhodnutí*, tedy rozhodnutí, které závazně

pokračování

podmiňuje podobu a obsah rozhodnutí následně vydávaného. Takovým rozhodnutím bude např. rozhodnutí vydávané v rámci tzv. řetězení správních aktů, kdy obsah jednoho správního aktu podmiňuje správní akt následující.

[27] Rozhodnutí ze dne 26. 5. 2010 o povolení trvalého provozu kataforesní linky (vydané podle starého zákona o ochraně ovzduší) ovšem nebylo podmiňujícím rozhodnutím pro rozhodnutí o trvalém provozu kataforesní linky ze dne 26. 8. 2014 (vydané podle nového zákona o ochraně ovzduší). Prvé rozhodnutí nestanovilo (a logicky ani nemohlo) žádné závazné podmínky pro rozhodnutí navazující. Důvodem vydání pozdějšího povolení byla skutečnost, že došlo ke změně právní úpravy (nabytí účinnosti nového zákona o ochraně ovzduší), nikoli zákonem předpokládaná série řetězcích se a podmiňujících správních aktů. Krajský soud v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že již z důvodu existence dvou odlišných právních úprav (staré a nové), dle kterých byla obě rozhodnutí vydávána, nemohlo v souzené věci starší povolení představovat podkladové rozhodnutí pro povolení novější.

[28] V situaci, kdy pro nařízení obnovy řízení nebylo shledáno naplnění již prvního formálního kritéria, bylo nadbytečné se zabývat rovněž kritériem materiálním. Závěr krajského soudu je v tomto ohledu dostačující a přezkoumatelný.

[29] Závěrem Nejvyšší správní poznamenává, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani z důvodu namítaného nevypořádání se s otázkou úplnosti podkladů pro rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že krajský soud neměl povinnost zabývat se komplexně dostatečností podkladů pro stěžovatelem rozporované rozhodnutí o povolení trvalého provozu kataforesní linky, nýbrž pouze tím, zda rozhodnutí ze dne 26. 5. 2010 je podkladovým rozhodnutím pro povolení trvalého provozu kataforesní linky ze dne 26. 8. 2014. To také krajský soud přezkoumatelně učinil. Ostatními námitkami, které směřovaly přímo proti rozhodnutí ze dne 26. 8. 2014 (či vadám řízení, které předcházelo jeho vydání), se krajský soud správně nezabýval, neboť tyto námitky nebyly a nejsou z hlediska povolení obnovy řízení relevantní.

[30] Přestože Nejvyšší správní soud rozumí stěžovatelovým snahám zvrátit výsledek správního řízení o povolení trvalého provozu kataforesní linky, neboť v něm byl jako účastník opomenut, a dle jeho názoru bylo navíc toto řízení zatíženou vadou v podobě neexistence posouzení vlivů záměru na životní prostředí (EIA) dle zákona č. 100/2001 Sb., nelze opožděnost odvolání a s tím spojené důsledky „obcházet“ obnovou řízení, která slouží výhradně k odstranění nedostatků skutkového stavu. Jak již bylo uvedeno výše, závěr o tom, zda konkrétní záměr podléhá posuzování vlivů na životní prostředí či nikoli je však závěrem právním, nikoli skutkovým.

[31] Ke stěžovatelovým apelům týkajícím se důvěry v právní stát a ve správní soudnictví Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 134/2018-45, kterým byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku krajského soudu ve věci opožděnosti podaného odvolání (konkrétně jeho body 37 až 49). Citovaný rozsudek byl napaden ústavní stížností, kterou Ústavní soud odmítl usnesením ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1331/21.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu